

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania procedury sądowej dla „wszystkich osób, które uważają się za pokrzywdzone w związku z naruszeniem wobec nich zasady równego traktowania”, jak również przepisy zawarte w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania prawa do „skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu”, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis art. 211 lit. c) Legea dialogului social nr. 62/2011 (rumuńskiej ustawy nr 62/2011 regulującej dialog między partnerami społecznymi), który stanowi, że trzyletni termin na wniesienie powództwa o odszkodowanie rozpoczyna bieg „od dnia powstania szkody”, niezależnie od tego, czy powód wiedział, czy też nie wiedział o wystąpieniu szkody (i jej zakresie)?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 1 i 2, a także przepisy art. 3 ust. 1 lit. c) in fine dyrektywy Rady 2000/78/W[E] z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis zawarty w art. 1 ust. 2 Legea-cadru nr. 330, din 5 noiembrie 2009, privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (ustawy ramowej nr 330 z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie jednolitych wynagrodzeń pracowników wypłacanych ze środków skarbu państwa), zgodnie z jego wykładnią dokonaną w Decizia nr. 7/2019 (wyroku nr 7/2109) (opublikowanym w *Monitorul Oficial al României* – dzienniku urzędowym Rumunii – nr 343/06.05.2019), wydanym przez Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia) przy rozstrzygnięciu skargi w interesie prawa, w okolicznościach, w których powodowi nie przysługiwało ustawowe prawo do żądania podwyższenia dodatku do zatrudnienia w chwili objęcia stanowiska w wymiarze sprawiedliwości w dniu następującym po wejściu w życie ustawy nr 330/2009, stanowiącej akt prawny wyraźnie przewidujący, że roszczeniami z tytułu wynagrodzenia są i pozostają wyłącznie te przewidziane w [rzeczonej] ustawie, co doprowadziło do powstania dyskryminacji pod względem wynagrodzenia w porównaniu z jego współpracownikami, opartej również na kryterium wieku, co w rzeczywistości oznacza, że tylko najstarsi pracownicy wymiaru sprawiedliwości, którzy rozpoczęli pracę przed styczniem 2010 r. (i którzy w okresie od 2006 r. do 2009 r. skorzystali z wyroków, których sentencja była przedmiotem wykładni w 2019 r. na mocy wyroku Înalta Curte de Casație și Justiție nr 7/2019), skorzystali z zaspokojenia z mocą wsteczną roszczeń z tytułu wynagrodzenia (podobnych do tych dochodzonych w drodze powództwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania) w grudniu 2019 r./styczniu 2020 r. za okres od 2010 r. do 2015 r., chociaż w okresie tym również powód pełnił funkcję prokuratora, wykonywał tę samą pracę w tych samych warunkach i w tej samej instytucji?
- 3) Czy przepisy dyrektywy 2000/78/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dyskryminacji jedynie wtedy, gdy jest ona oparta na jednym z kryteriów, o których mowa w art. 1 tej dyrektywy, czy też przeciwnie, przepisy te, ewentualnie uzupełnione innymi przepisami prawa Unii, co do zasady stoją na przeszkodzie różnemu traktowaniu pracowników w zakresie wynagrodzenia, jeżeli wykonują oni tę samą pracę dla tego samego pracodawcy [w] tym samym okresie i na tych samych warunkach?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, p. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia)
w dniu 21 października 2021 r. – C.C.C., C.R.R., U.D.M./Tribunalul Cluj, Tribunalul Satu Mare,
Tribunalul București, Tribunalul Bistrița Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Sibiu**

(Sprawa C-645/21)

(2022/C 95/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bihor

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C.C.C., C.R.R., U.D.M.

Strona pozwana: Tribunalul Cluj, Tribunalul Satu Mare, Tribunalul București, Tribunalul Bistrița Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Sibiu.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania procedury sądowej dla „wszystkich osób, które uważają się za pokrzywdzone w związku z naruszeniem wobec nich zasady równego traktowania”, jak również przepisy zawarte w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania prawa do „skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu”, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis art. 211 lit. c) Legea dialogului social nr. 62/2011 (rumuńskiej ustawy nr 62/2011 regulującej dialog między partnerami społecznymi), który stanowi, że trzyletni termin na wniesienie powództwa o odszkodowanie rozpoczyna bieg „od dnia powstania szkody”, niezależnie od tego, czy powód wiedział, czy też nie wiedział o wystąpieniu szkody (i jej zakresie)?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 1 i 2, a także przepisy art. 3 ust. 1 lit. c) in fine dyrektywy Rady 2000/78/W[E] z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis zawarty w art. 1 ust. 2 Legea-cadru nr. 330, din 5 noiembrie 2009, privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (ustawy ramowej nr 330 z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie jednolitych wynagrodzeń pracowników wypłacanych ze środków skarbu państwa), zgodnie z jego wykładnią dokonaną w Decizia nr. 7/2019 (wyroku nr 7/2109) (opublikowanym w *Monitorul Oficial al României* – dzienniku urzędowym Rumunii – nr 343/06.05.2019), wydanym przez Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia) przy rozstrzygnięciu skargi w interesie prawa, w okolicznościach, w których powodowi nie przysługiwało ustawowe prawo do żądania podwyższenia dodatku do zatrudnienia w chwili objęcia stanowiska w wymiarze sprawiedliwości w dniu następującym po wejściu w życie ustawy nr 330/2009, stanowiącej akt prawny wyraźnie przewidujący, że roszczeniami z tytułu wynagrodzenia są i pozostają wyłącznie te przewidziane w [rzeczonej] ustawie, co doprowadziło do powstania dyskryminacji pod względem wynagrodzenia w porównaniu z jego współpracownikami, opartej również na kryterium wieku, co w rzeczywistości oznacza, że tylko najstarsi pracownicy wymiaru sprawiedliwości, którzy rozpoczęli pracę przed styczniem 2010 r. (i którzy w okresie od 2006 r. do 2009 r. skorzystali z wyroków, których sentencja była przedmiotem wykładni w 2019 r. na mocy wyroku Înalta Curte de Casație și Justiție nr 7/2019), skorzystali z zaspokojenia z mocą wsteczną roszczeń z tytułu wynagrodzenia (podobnych do tych dochodzonych w drodze powództwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania) w grudniu 2019 r./styczniu 2020 r. za okres od 2010 r. do 2015 r., chociaż w okresie tym również powód pełnił funkcję prokuratora, wykonywał tę samą pracę w tych samych warunkach i w tej samej instytucji?
- 3) Czy przepisy dyrektywy 2000/78/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dyskryminacji jedynie wtedy, gdy jest ona oparta na jednym z kryteriów, o których mowa w art. 1 tej dyrektywy, czy też przeciwnie, przepisy te, ewentualnie uzupełnione innymi przepisami prawa Unii, co do zasady stoją na przeszkodzie różnemu traktowaniu pracowników w zakresie wynagrodzenia, jeżeli wykonują oni tę samą pracę dla tego samego pracodawcy [w] tym samym okresie i na tych samych warunkach?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, p. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 8 listopada 2021 r. – ZQ/Medizinischer Dienst der Krankenversicherung Nordrhein,
Körperschaft des öffentlichen Rechts**

(Sprawa C-667/21)

(2022/C 95/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZQ

Strona pozwana: Medizinischer Dienst der Krankenversicherung Nordrhein, Körperschaft des öffentlichen Rechts

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾ (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, dalej „RODO”) należy interpretować w ten sposób, że służbie medycznej kasy chorych nie wolno przetwarzać danych dotyczących zdrowia jej pracownika, które są warunkiem oceny zdolności tego pracownika do pracy?